

Den 10. december 2001 afgav jeg opfølgingsrapport (nr. 1) om min inspektion den 21. november 2000 af Arresthuset i Kalundborg. I rapporten bad jeg arresthuset og Direktoratet for Kriminalforsorgen om udtalelser mv. om nærmere angivne forhold.

Jeg modtog udtalelse af 18. december 2001 med bilag fra Arresthuset i Kalundborg, udtalelse af 27. december 2001 fra Politimesteren i Kalundborg og udtalelse af 21. januar 2002 med bilag fra Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Jeg skal herefter meddele følgende:

## **Ad pkt. 6.8. Talsmandsordning**

Jeg bad i min opfølgingsrapport (nr. 1) arresthuset om at oplyse om der efter de nye reglers ikrafttræden (som følge af straffuldbyrdelsesloven) var blevet valgt en talsmand i arresthuset. I benægtende fald bad jeg arresthuset om at oplyse hvilke bestræbelser arresthuset havde udfoldet i den forbindelse. Jeg sigtede herved dels til arresthusets bestræbelser for at få valgt en talsmand, og dels til hvordan arresthuset havde forholdt sig til bestemmelsen i talsmandsbekendtgørelsens § 2 (Direktoratet for Kriminalforsorgens bekendtgørelse nr. 369 af 17. maj 2001) om afholdelse af møder med de indsatte eller grupper af indsatte. Jeg bad endvidere arresthuset om at sende mig en kopi af de nærmere regler om gennemførelse af de indsattes medindflydelse som jeg gik ud fra at arresthuset havde fastsat, jf. talsmandsbekendtgørelsens § 8.

Arresthuset har (bl.a.) oplyst at der sidst er afholdt valg den 25. oktober 2001, og at den valgte talsmand fortsat er talsmand for de indsatte. Arresthuset har som bilag vedlagt arresthusets opslag (af 10. juli 2001) om arresthusets talsmandsordning.

Politimesteren i Kalundborg har bemærket at der i opslaget mangler en bestemmelse om hvor ofte der afholdes valg til talsmand.

Direktoratet har henholdt sig til arresthusets udtalelse. Direktoratet har endvidere oplyst at direktoratet har meddelt arresthuset at direktoratet går ud fra at arresthuset vil foranledige at der i reglerne indsættes en bestemmelse om hvor ofte der afholdes valg.

Det fremgår af talsmandsbekendtgørelsens § 8, stk. 3, at de lokale bestemmelser om gennemførelsen af de indsattes medindflydelse skal fastsættes efter forhandling med personalets samarbejdsrepræsentation (samarbejdsudvalg) og de indsattes talsmand/talsmænd eller, hvis der ikke er valgt talsmænd, med de indsatte.

*Jeg tager det som arresthuset og direktoratet har oplyst, til efterretning. Jeg går ud fra at de lokale bestemmelser er fastsat efter de i § 8, stk. 3, forudsatte forhandlinger, og at reglerne nu er suppleret med en bestemmelse om hvor ofte der afholdes valg af talsmand, og jeg foretager mig ikke mere vedrørende dette spørgsmål.*

## **Ad pkt. 7.2. Madrasser mv. og dyner og puder**

Jeg oplyste at jeg efter min inspektion af Arresthuset i Ringsted havde rejst en generel sag om anskaffelse og vedligeholdelse af madrasser, dyner og puder i kriminalforsorgens institutioner over for Direktoratet for Kriminalforsorgen, og at jeg på den baggrund ikke foretog mig mere vedrørende spørgsmålet om kvaliteten, anskaffelsen og vedligeholdelsen af madrasser og dyner og puder i forbindelse med min inspektion af Arresthuset i Kalundborg. Jeg bad dog arresthuset om at oplyse om arresthusets udtalelse skulle tages for pålydende således at nyindsatte i cellen får en ny dyne og pude udleveret, eller om udtalelsen skulle forstås således at de indsatte får en nyrenset dyne og pude.

Jeg kan til orientering for Arresthuset i Kalundborg oplyse at jeg den 4. januar 2002 har modtaget svar fra Direktoratet for Kriminalforsorgen på mit brev af 14. maj 2001 i den nævnte egen drift sag

(om anskaffelse og vedligeholdelse af madrasser, dyner og puder i kriminalforsorgens institutioner).  
Jeg har den 16. januar 2002 givet følgende svar til Direktoratet for Kriminalforsorgen:

**”Ad pkt. 1 – 2, madrasser og liggeunderlag**

Det fremgår af brevet af 4. januar 2002 at det er lykkedes at finde en forbedret skumtype der ved afprøvning (også faktisk afprøvning ved en række indsatte) har vist sig at opfylde brandnormerne og – samtidig – har en tilfredsstillende liggekomfort. Det fremgår endvidere af svaret at Direktoratet for Kriminalforsorgen på den baggrund har indført den nye madrastype (kaldet Waterlily, CMWL) som supplement til den madrastype som har været anvendt hidtil, at den nye madrastype er blevet produceret siden april 2001, at alle madraskerner af denne type bliver stemplet med et L samt måned og år for fremstillingen, og at flere institutioner allerede har indkøbt den nye madrastype der dog er noget dyrere end den hidtidige type.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har i svaret bekræftet de oplysninger som jeg modtog inden høringsen den 14. maj 2001 af direktoratet, hvorefter liggekomforten – og holdbarheden af de brandhæmmende madrasser – kan forbedres hvis madrasserne med jævne mellemrum står på højkant i en uge i et tørt rum således at fugten i madrasserne kan fordampe. Direktoratet har i den forbindelse endvidere oplyst at det anbefales at de indsatte vender deres madras i forbindelse med sengeredning. Direktoratet har endelig oplyst at såvel madrasser som madrasbetræk (og tillige dyner og puder) kan vaskes af kriminalforsorgens centralvaskerier hvilket anbefales (madrasserne kan dog kun vaskes af centralvaskeriet i Kragsskovhede).

Det fremgår af brevet af 4. januar 2002 at direktoratet har taget til efterretning at anbefalingen om håndtering af madrasserne ikke er kendt i samtlige kriminalforsorgens institutioner. Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst at direktoratet på den baggrund snarest muligt vil udarbejde en vejledning om anvendelse af madrasser – herunder om de generelle forholdsregler for vask og udluftning mv. Direktoratet har i den forbindelse endvidere oplyst at direktoratet vil overveje om det er økonomisk muligt udelukkende at producere den nye (noget dyrere) madrastype for fremtiden, og om der skal opstilles faste terminer for institutionernes udskiftning af madrasser (3-5 år). Direktoratet har endelig oplyst at den kommende vejledning vil blive sendt til de enkelte institutioner, og at vejledningen endvidere vil blive udleveret i forbindelse med levering af madrasser/madrasbetræk fra kriminalforsorgens centraldepoter og -vaskerier.

Jeg tager det som direktoratet har oplyst, til efterretning og beder om underretning når den nye vejledning er udarbejdet.

Direktoratet for Kriminalforsorgen er i svaret af 4. januar 2002 ikke kommet ind på forslaget om anskaffelse af liggeunderlag. Jeg beder om at direktoratet udtrykkeligt tager stilling til forslaget om anskaffelse af liggeunderlag og underretter mig om direktoratets overvejelser i den forbindelse.

**Ad pkt. 3, dyner og puder**

Direktoratet for Kriminalforsorgen har i svaret af 4. januar 2002 oplyst at også dyner og puder gennem lang tid har været anskaffet i brandhæmmende materialer hvilket efter det for direktoratet oplyste ikke har givet anledning til problemer. Direktoratet har endvidere oplyst at samtlige de dyner og

puder der indkøbes, kan vaskes, og at denne ydelse tilbydes af centralvaskerierne. Direktoratet har desuden oplyst at terminerne for vask af dyner, puder (og sengelinned) fastsættes lokalt, men at direktoratet som hidtil via vejledning og i forbindelse med forskellige former for inspektioner vil medvirke til at fremme en god hygiejnisk standard i institutionerne.

Jeg tager det oplyste til efterretning og foretager mig ikke mere vedrørende dette spørgsmål.”

Som svar på mit spørgsmål om hvorledes arresthusets udtalelse om udskiftningen af dyner og puder skulle forstås, har arresthuset oplyst at alle dyner og puder bliver vasket en gang om måneden eller ved nyindsættelser. Arresthuset har endvidere oplyst at alle madrasser bliver udskiftet med madrasser der har været sat til ”afdampning” i mindst en måned efter en plan der sikrer at alle madrasser bliver byttet mindst hver tredje måned. Arresthuset har vedlagt en notits herom som er udfærdiget den 21. december 2000. Det fremgår af notitsen at arresthuset altid skal have mindst tre nye madrasser på lager med tilhørende madrasbetæk.

Direktoratet har henholdt sig til det som arresthuset har oplyst.

*Jeg tager det oplyste til efterretning, og jeg foretager mig ikke mere vedrørende dyner og puder mv. i forbindelse med min inspektion af Arresthuset i Kalundborg.*

### **Ad pkt. 8.1.2. Midlertidig anbringelse i forhørscele**

I forbindelse med min inspektion den 8. september 1998 af Arresthuset i Svendborg bad jeg om en udtalelse om arresthusets praksis med hensyn til behandling af sager hvor den indsatte begår kriminalitet under udgang, herunder om oplysning om anvendelse af disciplinærstraf i sådanne tilfælde. Jeg bemærkede samtidig at jeg gik ud fra at der normalt sker anmeldelse til politiet, og jeg bad i denne forbindelse om en udtalelse om anvendelse af disciplinærstraf når der sker anmeldelse til politiet, jf. princippet i (det dagældende) disciplinærstrafcirkulæres § 5 som indeholdt følgende bestemmelse:

”Hvis den indsatte forhold har givet anledning til, at der i henhold til reglerne om fuldbyrdelse af frihedsstraf træffes andre foranstaltninger – bortset fra erstatning og konfiskation – på grund af misbrug eller utilladelig adfærd, må anvendelse af disciplinærstraf kun finde sted i det omfang, afgørende hensyn til opretholdelse af orden og sikkerhed i institutionen kræver det.”

I min opfølgingsrapport (nr. 2) af 4. april 2001 i forbindelse med min inspektion af Arresthuset i Svendborg anførte jeg herefter følgende:

”Jeg har noteret mig at der foretages en konkret vurdering af om der skal anvendes disciplinærstraf i tilfælde hvor der tillige sker anmeldelse til politiet, og at arresthuset således er opmærksom på bestemmelsen i disciplinærstrafcirkulærets § 5. Jeg foretager mig ikke mere vedrørende dette forhold”.

I min opfølgingsrapport (nr. 1) af 10. december 2001 vedrørende inspektionen af Arresthuset i Kalundborg anførte jeg bl.a. følgende:

”Efter disciplinærstrafcirkulærets § 6 kan den indsatte midlertidigt anbringes i forhørs-celle. Anbringelsen forudsætter at der er begrundet formodning om at den indsatte har overtrådt bestemmelser der må antages at medføre disciplinærstraf af straffecelle. Anbringelse i forhørs-celle kan dog efter bestemmelsen kun ske hvis det er nødvendigt for undersøgelsens gennemførelse.

...

*Udsigten til udgangskarantæne kan ikke begrunde en forhørs-celleanbringelse, jf. det dagældende disciplinærstrafcirkulæres § 6. Jeg forstår da også arresthusets udtalelse vedrørende sagen i forhørsprotokol nr. 4/99 således at forhørs-celleanbringelsen hverken skyldtes den sene hjemkomst eller den omstændighed at den indsatte var sløj, og at dette (måske) kunne tilskrives indtagelse af stoffer eller medicin, men derimod muligheden for at den indsatte havde begået ny kriminalitet under udgangen. Efter arresthusets egne oplysninger havde arresthuset et meget tyndt bevismæssigt grundlag for at antage at den indsatte havde begået ny kriminalitet under sin udgang. Selv om arresthuset havde haft en begrundet formodning om at den indsatte havde begået ny kriminalitet under udgang, kunne dette ikke give grundlag for at anbringe den indsatte i forhørs-celle. Et eventuelt nyt kriminelt forhold under udgang kan ikke medføre en disciplinærstraf af straffecelle, men kan derimod føre til at den indsatte fængselsafsoner idømmes en tillægsstraf i det almindelige strafferetlige system. Det er på baggrund af det anførte min opfattelse at betingelserne for forhørs-celleanbringelse ikke har været opfyldt i denne sag.”*

I betænkning nr. 1181/1989 om en lov om fuldbyrdelse af straf mv., er på s. 241 (bind I) anført følgende om spørgsmålet om anvendelse af disciplinærstraf i kombination med straf efter det almindelige strafferetlige system:

”**33.3.5.** Efter gældende praksis kan *overtrædelser af straffelovgivningen* medføre ikendelse af en disciplinær straf. Det er imidlertid efter det for arbejdsgruppen oplyste ikke altid ganske klart, efter hvilke kriterier en sådan forseelse skal behandles af institutionen efter disciplinærreglerne, og hvornår forseelsen skal behandles af politiet efter de almindelige regler for behandlingen af anmeldelser om strafbart forhold.

Det må efter arbejdsgruppens opfattelse lægges til grund, at overtrædelser af straffelovgivningen kan indebære en selvstændig krænkelse af hensynet til opretholdelsen af sikkerhed og orden i institutionen. Da mindre alvorlige overtrædelser af straffelovgivningen ofte kun vil føre til advarsel eller måske tiltalefrafald ved sagens behandling af politiet, kan der derfor være fornøden begrundelse for at ikende disciplinærstraffe i anledning af sådanne forseelser. I de tilfælde, hvor en forseelse herefter både kan behandles efter disciplinærstraffesystemet og det almindelige strafferetlige system, vil disciplinærsagen normalt blive afgjort først.

Viser det sig senere ved sagens behandling i det almindelige strafferetlige system, at sagen ikke findes at kunne føres igennem til fældende straffedom, må en tidligere ikendt disciplinærstraf for overtrædelsen af straffelovgivningen anses for et uforskyldt indgreb og kunne føre til spørgsmål om erstatning efter § 102 eller § 103 i arbejdsgruppens udkast til lov om fuldbyrdelse af straf mv.

Det er i øvrigt efter arbejdsgruppens opfattelse helt afgørende, at der foretages en klar afgrænsning af de sager, der (alene eller tillige) skal behandles af politiet. Arbejdsgruppen finder, at denne afgrænsning bør ske i administrative forskrifter udarbejdet af Justitsministeriet, således at der i modsætning til gældende ret skabes sikkerhed for en ensartet afgrænsning mellem disciplinærstraffesystemet og det almindelige strafferetlige system.”

I straffuldbyrdelseslovens § 67 er de forseelser som kan føre til ikendelse af en disciplinærstraf, opregnet således:

”§ 67. En indsat kan af institutionens leder eller den, der bemyndiges dertil, ikendes disciplinærstraf

- 1) ved overtrædelse af § 32,
- 2) ved udeblivelse, undvigelse eller forsøg herpå,
- 3) ved tilsidesættelse af beskæftigelsespligten efter § 38, stk. 1,
- 4) ved overtrædelse af straffelovgivningen, når overtrædelsen tillige indebærer en selvstændig krænkelse af orden eller sikkerhed i institutionen,
- 5) ved overtrædelse af regler fastsat af justitsministeren, når det i reglerne er bestemt, at overtrædelse kan medføre disciplinærstraf, og
- 6) ved overtrædelse af regler fastsat af institutionens leder, når det i reglerne er bestemt, at overtrædelse kan medføre disciplinærstraf.”

I bekendtgørelse nr. 385 af 17. maj 2001 (disciplinærstrafbekendtgørelsen) er der i § 1, stk. 1, henvist til reglerne i §§ 67-71. (§§ 68-71 vedrører anvendelsen af strafcelle og bøde på de enkelte sagskategorier, strafudmåling, anvendelsen af forhørscele mv. og er uden betydning for det her behandlede spørgsmål).

Bestemmelsen i straffuldbyrdeleslovens § 67, nr. 6, vedrører overtrædelse af de *generelle* regler som fastsættes af institutionens leder.

De nugældende regler om ikendelse af disciplinærstraf er fastsat i overensstemmelse med det udkast til straffuldbyrdeleslov som arbejdsgruppen udarbejdede forud for afgivelsen af betænkningen fra 1989, og dermed i overensstemmelse med arbejdsgruppens anbefaling om en klar og ensartet afgrænsning mellem disciplinærstraffesystemet og det almindelige strafferetlige system, jf. citatet fra betænkningen ovenfor.

*I forbindelse med afgivelsen af min opfølgingsrapport af 10. december 2001 lagde jeg (vedrørende sagen i forhørsprotokol nr. 4/99) til grund at anvendelsen af forhørscele skulle tilskrives muligheden for at den indsatte havde begået ny kriminalitet under udgangen, og at den kriminalitet som der kunne være tale om, var uden betydning for arresthusets orden og sikkerhed, jf. (nu) straffuldbyrdeleslovens § 67, nr. 4. Anvendelsen af forhørscele i den konkrete sag er imidlertid sket efter de gamle regler fra før straffuldbyrdeleslovens ikrafttræden den 1. juli 2001. Mit (generelle) udsagn om gældende ret i opfølgingsrapport nr. 1 – ”Et eventuelt nyt kriminelt forhold under udgang kan ikke medføre en disciplinærstraf af strafcelle, men kan derimod føre til at den indsatte fængselsafsoner idømmes en tillægsstraf i det almindelige strafferetlige system” – fremstår som vedrørende retstilstanden før straffuldbyrdeleslovens ikrafttræden og fremstår på den baggrund som for kategorisk udformet.*

### **Ad pkt. 8.1.7. Vejledning om den indsattes rettigheder under disciplinærsagen**

I min opfølgingsrapport bemærkede jeg at arrestinspektøren er arresthusets (øverste) leder, og at det er Direktoratet for Kriminalforsorgen – og ikke de enkelte arrestinspektører – der er klageinstans vedrørende arresthusenes afgørelser (og sagsbehandling). Arresthuset havde imidlertid i sin udtalelse til mig om sagen i forhørsprotokol nr. 9/2000 oplyst at den indsatte både skriftligt og mundtligt var blevet vejledt om at arrestforvarerens afgørelse kunne påklages til arrestinspektøren. Jeg lagde i min opfølgingsrapport til grund at muligheden for at klage til Direktoratet for Kriminalforsorgen alene var blevet givet i form af en fortrykt skriftlig vejledning.

Under henvisning til det således anførte og til arresthusets brug af ordet påklage, bad jeg Arresthuset i Kalundborg og Direktoratet for Kriminalforsorgen om en udtalelse om hvorvidt den fremgangsmåde som var blevet anvendt i sagen i forhørsprotokol nr. 9/2000, er i overensstemmelse med forvaltningslovens § 25. Jeg bad endvidere arresthuset om at oplyse i hvilket omfang arresthuset vejleder om muligheden for remonstration, og i hvilken udstrækning ordet klage (eller anke) bliver brugt i den forbindelse.

Arresthuset har oplyst at den indsatte i sagen i forhørsprotokol nr. 9/2000 både mundtligt og skriftligt blev vejledt om sin adgang til at klage til Direktoratet for Kriminalforsorgen. Arresthuset har endvidere oplyst at årsagen til at arrestinspektøren bliver nævnt i forbindelse med vejledningen til de indsatte om deres muligheder for at klage, er at klagerne fremsendes til direktoratet via politiets journal idet arresthuset ikke har noget selvstændigt journalsystem. Arresthuset har endvidere oplyst at arrestinspektøren dermed samtidig bliver orienteret om de afgørelser som arrestforvareren træffer. Som bilag har arresthuset vedlagt en kopi af arresthusets nyeste skriftlige vejledning – og herunder klagevejledning. Det fremgår heraf at Direktoratet for Kriminalforsorgen er klageinstans, og at klagen ”kan indsendes gennem arrestinspektøren i Kalundborg”.

Politimesteren i Kalundborg har supplerende oplyst at han har ændret den afgørelse som arrestforvareren har truffet, hvis han er uenig i denne, og at politimesteren ikke er nogen selvstændig klageinstans. Den indsatte kan derfor vælge at gå uden om politimesteren og sende sin klage direkte til Direktoratet for Kriminalforsorgen.



Direktoratet har udtalt følgende:

”Efter forvaltningslovens § 25 skal afgørelser, som ikke fuldt ud giver den pågældende part medhold og som kan påklages til anden forvaltningsmyndighed, når de meddeles skriftligt, være ledsaget af en vejledning om klageadgang med angivelse af klageinstans og oplysning om fremgangsmåden ved indgivelse af klage, herunder om eventuel tidsfrist.

Klageinstansen i sager af denne karakter er Direktoratet for Kriminalforsorgen, hvorfor klagevejledningen for at opfylde kravene i forvaltningslovens § 25 skal indeholde oplysning herom.

Dette gælder uanset om afgørelsen i første instans er truffet af institutionens leder – for arresthusenes vedkommende arrestinspektøren – eller efter bemyndigelse fra denne af arresthusets personale – fx arrestforvareren.

Det bemærkes herved, at der ikke inden for kriminalforsorgens område findes lovpligtig remonstration, hvorefter den indsatte først skal remonstrere afgørelsen, før den kan indbringes for direktoratet. Derimod er det almindelig praksis, at indsatte opfordres til at indgive en eventuel klage til direktoratet via institutionens leder. Dette med henblik på, at sagen kan videresendes af institutionens leder til direktoratet sammen med eventuelle bemærkninger og sagsbehandlingen dermed forenkles.

På baggrund af arrestforvarerens udtalelse af 18. december 2001 og arrestinspektørens udtalelse af 27. december 2001, må direktoratet da også lægge til grund, at arresthuset alene opfordrer indsatte til at indgive klage til direktoratet via arrestinspektøren, og således ikke ’vejleder om muligheden for remonstration’.

På denne baggrund finder direktoratet ikke anledning til at foretage videre i anledning af spørgsmålet.”

*Jeg tager det oplyste til efterretning. Som også Direktoratet for Kriminalforsorgen har gjort det, lægger jeg på baggrund af arresthuset og arrestinspektørens oplysninger til grund at arresthuset alene opfordrer de indsatte til at klage til direktoratet via arrestinspektøren. Jeg foretager mig herefter ikke mere vedrørende dette spørgsmål.*

### **Ad pkt. 8.2.1. Sagens oplysning**

På mit spørgsmål om hvorfor dokumentationskravet i cirkulærets § 31, stk. 6, ikke var iagttaget i fem ud af de syv tilfælde hvor der var givet udgang til særlige formål efter cirkulærets § 31, oplyste arresthuset at sådanne oplysninger indføres i arrestens døgnjournal (og altså ikke i de enkelte sager). Arresthuset foreslog samtidig at disse oplysninger samles et sted, f.eks. i udgangspasset. Da Direktoratet for Kriminalforsorgen i sin udtalelse ikke havde kommenteret arresthusets forslag om at samle alle oplysninger på ét sted, bad jeg i min opfølgingsrapport direktoratet om en udtalelse om arresthusets forslag om at alle oplysninger vedrørende den enkelte sag samles et sted.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst at direktoratet er enig i at oplysningerne bør samles ét sted, men at dette ikke bør være i udgangspasset. Direktoratet har herved henvist til at den indsatte skal bære udgangspasset på sig under udgangen.

*Jeg tager til efterretning at Direktoratet for Kriminalforsorgen er enig i arresthusets forslag om at alle oplysninger vedrørende den enkelte sag samles ét sted. Idet jeg går ud fra at direktoratet foretager det videre fornødne i den henseende, foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette spørgsmål.*

### **Ad pkt. 9. Opfølgning**

Direktoratet for Kriminalforsorgen konkluderede i sin udtalelse på baggrund af min rapportgenmængning at der var behov for en generel forbedring af kvaliteten af rapportmaterialet i Arresthuset i Kalundborg. Direktoratet oplyste endvidere at direktoratet havde bedt Arresthuset i Kalundborg om at oplyse på hvilken måde arresthuset ville sikre den tiltrængte forbedring af rapportmaterialet. Jeg bad direktoratet underrette mig om arresthusets svar. Jeg bad endvidere direktoratet underrette mig om hvad direktoratet – på baggrund af svaret fra arresthuset – eventuelt besluttede sig for med henblik på at forbedre kvaliteten af rapportmaterialet.

Politimesteren i Kalundborg har oplyst at det er hans indtryk at de konstaterede fejl ikke har medført materielt forkerte afgørelser til skade for de indsatte. Politimesteren har endvidere oplyst at

arresthusets personale på et heldagsmøde har fået gennemgået de væsentlige ændringer i forbindelse med straffuldbyrdelseslovens ikrafttræden, at arresthuset har indkøbt Hans Jørgen Engbos bog om straffuldbyrdelsesret, at der er truffet beslutning om at visse afgørelser – herunder afgørelser om anvendelse af disciplinærstraf – træffes af arrestinspektøren efter indstilling fra arrestforvareren, at arresthuset er i færd med en gennemgang af hele sagsfordelingen mellem arrestinspektør og arrestforvarer, og at direktoratet vil indføre et elektronisk rapportsystem.

Direktoratet har henholdt sig til det som arrestinspektøren har oplyst og anført. Direktoratet har om det elektroniske rapportsystem oplyst at koncepterne er under udarbejdelse og skal indføres i klientsystemet. Direktoratet har desuden anført at de beskrevne tiltag efter direktoratets opfattelse på hensigtsmæssig vis kan være med til at forbedre kvaliteten af rapportmaterialet. Endelig har direktoratet oplyst at der for tiden afholdes 12 landsdækkende efteruddannelseskurser med undervisning i bl.a. disciplinærsager og de formelle krav til sagsbehandlingen, og at der er reserveret et særligt stort antal pladser til personalet fra arresthusene.

*Jeg tager det oplyste til efterretning. Jeg er enig med Direktoratet for Kriminalforsorgen i at de beskrevne tiltag vil kunne forbedre kvaliteten af rapportmaterialet både i Arresthuset i Kalundborg og de øvrige arresthuse.*

*Jeg betragter herefter sagen vedrørende min inspektion af Arresthuset i Kalundborg som afsluttet.*

## **Ad pkt. 10.      Underretning**

Denne opfølgingsrapport nr. 2 sendes til arresthuset, politimesteren, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Folketingets Retsudvalg og de indsatte i arresthuset.

Lennart Frandsen  
Inspektionschef

